

Mossegar la poma

Francesc Serés

Interpretació (molt) lliure
Sícoris

Les mentides de veritat no tenen ulls, només tenen instint de supervivència en un món d'aparences, com si es trobessin al mig d'un perpetu ball de màscares. Són una mena de mirall de cortesia que pretén reflectir una imatge de la parella perfecta ficada dins una casa de nines. I la imatge reflecteix parelles que s'han anat confeccionat uns vestits a mida molt escaients de cara a la galeria; solen ser parelles modernes que somien amb una caseta al Cap de Creus o a qualsevol altre lloc que els sembli prou in; que compren joguines, jocs, bicicletes i monopatins perquè la descendència – quan n'hi ha, que no sempre s'acostumi a deixar els pares tranquils el major temps possible; persones que col·leccionen amants perquè toca i perquè cal tapar massa buit existencial; gent que no s'oblida mai, això sí!, de pentinar i passejar els gossos cada dia.

I en un moment o altre, normalment a l'època de tardor, hivern, etcètera... (poca broma amb la contundència d'aquest etcètera!), arriben amb insistència redundant la pluja plovent i les baixes pressions. I de cop, tota aquella energia inicial que els empenyia, tot allò que pensaven que era el millor que els va passar (quan va passar, si és que va passar) se'ls esfonsa en un continu i incessant anar i venir d'inicis, finals, inicis que no s'acaba mai. I ells, sempre a les fosques i amb el somriure impertèrrit congelat a l'ànima. Com en un inesgotable i etern retorn d'allò idèntic.

És just aquell instant en què l'escala esdevé costeruda i les mentides, a més d'un placebo, ja acumulen presumpcions, innocències, i qui sap si també judicis de faltes lleus i greus, i fins i tot algun delictes. Hi ha parelles que, arribat aquest instant, ja no recorden què és tenir ulls. Han continuat sent línies paral·leles que mai no es trobaran; línies paral·leles on s'hi gronxa, indolent, una noia de goma que, després de dotze anys i un dia sense veure-hi clar, buscarà l'amor a un ascensor, a la consulta del dentista o allà on sigui. És possible que se'n surti: s'ha cansat de ser de goma i potser tindrà ocasió de recuperar els seus ulls i de trobar-ne uns altres que es vulguin mirar en ells.

La primera esquerdada és la primera marca del venciment que, tard o d'hora, s'anirà manifestant. I mentestant, l'absència d'ulls es torna insuportable i tan angoixant com parir el nen de la Rosa Maria –que, com si fos a un show de Truman qualsevol, naixerà lluny de tot i amb la vida predeterminada pels altres-.

Una vida sense veure-hi resulta tan falsa com el casament d'en Bob Esponja amb la seva Harley, després de litres de JB en vena i d'hores inacabables d'avió fins a Las Vegas; una vulgaritat com una altra, avui que volar és a l'abast de tothom, si més no, amb la imaginació i amb l'ajuda d'alguna droga dura que proporcioni efectes de superfície lliscant sobre el jardí de les delícies d'un Edèn recreat però, malgrat tot, ple de malesa.

Algú, a banda de Rousseau, Truffaut i Herzog creu en els bons salvatges? Fa riure: ja no hi ha ni bons ni salvatges; totes dues espècies s'han extingit i l'únic que queda d'elles només és carn de pel·lícula tronada de l'hora de la migdiada. Ara tothom és la mar de civilitzat i sofisticat. Una mar tota plena de professionals liberals, de persones avesades a les cates de vins, capaces de distingir un Issey Miyake d'un Vivienne Westwood només fregant la tela amb un dit. Correcció política de llengua bífida i cuina deconstruïda, que plana inestable per l'estratosfera mentre fa gala del cinisme que dóna la ceguesa voluntària.

Algú nascut després del 1789 pot empassar-se encara que el postulat Llibertat, Igualtat, Fraternitat no és més que un eslogan?, res més que tres paraules boniques per fer un anunci de cotxes o de texans que quedi guai i innovador (o trencador, com diria un publicista estúpid, convençut d'estar à la page)?

Això és un final de partit, un final que no s'acaba d'acabar, un final sense ulls amb un principi cec. Ja no hi ha paradís, ni perdut ni retrobat. I per una simple regla de tres de la matemàtica més surrealista i, per tant, més clarivident, si hi ha parelles que no tenen ulls per veure, per mirar, per observar, per intuir i per conèixer, tampoc no hi deu haver pecat original ni arbre de la ciència del bé i del mal. Ni déu nostre senyor ni serp incitadora. Adam i Eva no eren ningú.

En realitat, ni tan sols consta que les pomes hagin existit mai, per més que algú s'entesti a voler mossegar-les.

Les dues il·lustracions són meves (el dibuix naïf és de quan tenia 10 anys...)